

Talpra magyar!

Kávéháznak füstös csarnokában
Merész beszédű ifjúság van.
Az ős-szabadság szent ábrándjítúl
Az arc, a szem kigyúl!

Ah, már az ész itt nem töpreng, nem számol
Helyébe ül az égi mámor!
Csak érzi, érzi mind, az ifjú szív,
Hogy a nap tette hív!

De léle-e útát, - mit kis had érez -,
A nép milliók szívéhez?!!
Lesz-e hangjuk?... De most, ím e pillanatban
Fölugrik, s az asztalra pattan
Egy ifjú, ki parancsolóan int
S mindenki rá tekint.

Megannyi bűvös láng lobog szemében,
S ott áll próféta képen,
Aki a népet boldogítani most
Törvény táblákat oszt!
S olvasni kezd.
Az első sortúl fogva
Hallgatják szinte ittasodva!-
- Petőfi Sándor az, ki ott szaval:
„Talpra magyar!”-
S mikor az esküt elmondta fennen
Utána dörgik valamennyien.

S egyszerre az a füstös, régi bolt
Istennek háza volt!
Az ócska asztal szent lett mint, az oltár,
S az a profán dal; szinte zsoltár!
S mint hívők állanak a pap előtt,
Úgy vették körül őt.

S e dal gyorsan utcára érve,
Szállt házról-házra, térről-térre,
Szállt folyón, szállt síkon, halmon át,
S bejárta e hazát!
Felriasztó vészharangként szólva
Mindenütt hangzott a büszke strófa!

Hangzott: „Rabok legyünk, vagy szabadok?!”
Ez a kérdés, válasszatok!”
S az esküvés megindította a harcot,
Mely a hazán végig viharzott,

Mely, bár sötét gyásszal múlt,
De nagy és csodás volt!

Soha e nagy harcot homály ne rejtse,
S e dalt magyar szív el ne felejtse!
Ameddig él e földön nemzetünk,
Legyen ez szent nekünk!
Tanulja meg e dalt a gyermek ajka,
Ifjú és férfi lelkesüljön rajta!
S agg elmében ez áldott szavak
Soha el ne mosódjanak!

S ha kell, e vers riasszon talpra,
Hogy esküvel élve, halva
Szolgáljunk Téged híven, igazán:
Én szép magyar Hazám!

Zágonyi Jakab